

Petr Akopov: Proč nás přesvědčují, že Navalnyj byl otráven?

- CZ24 News | 27. srpna 2020

Petr Akopov se pozastavuje nad úpornou snahou kavárny přesvědčit svět, že anarchista a zneuznaný opoziční vůdce Alexej Navalnyj byl otráven na příkaz Kremlu

Alexej Navalnyj byl hospitalizován u příležitosti 80. výročí atentátu na Lva Trockého – jaký další důkaz je třeba k tomu, aby všem bylo jasné, kdo se ho pokusil otrávit: Stalin našich dnů, muž, který zabíjí své odpůrce po celém světě, natož pak v Tomsu? A načasování likvidace v tak krásné datum, to je přesně firemní styl KGB – například Anna Politkovská byla přece zabita speciálně jako dárek k Putinovým narozeninám.

Přibližně tak soudí domácí i zahraniční vyznavači kultu „Putina – všemocného zloducha“. Podle nich Navalnyj, coby nejstrašnější nepřítel vlády a budoucí prezident Ruska, byl otráven na příkaz Kremlu. Západ již nabídl lékařskou pomoc, Merkelová vyslala pro Navalného letadlo a ve Washingtonu už sýčkují, že pokud se ruská vláda podílela na otravě, ovlivní to vztahy mezi oběma zeměmi. Heslo „Vydejte Navalného!“ se šíří po sociálních sítích: Alexejovi příznivci si vynutili povolení k jeho přepravě do Německa – aby zachránili jeho život a „zabránili vládě zakrýt stopy po zločinu“.

Zůstává už pouze jedna a zcela banální otázka – opravdu byl otráven? Zatím vše hovoří o tom, že žádný jed, žádná otrava nebyla: lékaři vypovídají o metabolické poruše, která vyvolala pokles hladiny cukru v krvi (jako varianta diabetického kómatu). Důvody budou samozřejmě vyšetřeny – ale verze otravy by měla být odložena stranou. Pokud bychom tedy chtěli být čestní. Ale proč?

Pohasínající hvězda

Pro některé je Navalnyj modlou a paprskem světla v temném království, pro jiné (a také pro autora) – provokatér a další potenciální Jelcin (který v boji proti privilegiím stranické nomenklatury jen tak „mimochodem“ zničil zemi). Navalnyj je již deset let v centru pozornosti – nejen veřejnosti, ale také zvláštních služeb z různých zemí, samozřejmě včetně domácích. Neustále cestuje do zahraničí, pravidelně končí ve vazební věznici a bylo již několik podezření na otravu – jako nikdy za léta „jeho boje“.

Vrchol své popularity a aktivity má Navalnyj již dávno za sebou – objevil se v letech 2011 – 2012, v blátivé době neúspěšné „barevné revoluce“. Tehdy Navalnyj směřoval k tomu stát se jejím vůdcem, ale vláda nepadla a Rusko podpořilo Putina, nikoli revolucionáře z hlavního města maskované za „osvoboditele lidu“. Od té doby se Navalnyj zaměřil na odhalování zkorumpovaných úředníků – skutečných i imaginárních – a na demonizaci Vladimíra Putina a jeho spolupracovníků a na delegitimizaci vlády jako takové (což je vždy nezbytné pro rozvrácení systému a následně i země).

Všude okolo jsou zloději a darebáci – ale dřív nebo později tuto vládu svrháme a vybudujeme „krásné Rusko“. Vzhledem k úzkým vazbám Navalného se západními bažinami ho mnozí vnímají jednoduše jako nástroj v ruce nepřátel Ruska, zatímco jiní ho vidí téměř jako agenta Kremlu, který údajně představuje ambiciózního a protisystémového politika. Ve skutečnosti má Navalnyj obrovskou touhu po moci a je pro ni ochoten spolčit se i s čertem. Nedokáže přitom pochopit, že je pouhou loutkou v cizích rukou.

Oběť chorobné ctižádosti

Pro Západ je Navalnyj dlouho „Putinovým nepřitelem číslo jedna“ – ale s takovým čestným titulem se nehodlá uspokojit. Chce být vůdcem nejen skupiny obdivovatelů, ale „disidentů v emigraci“, a na samém konci vůdcem celé země. Avšak tento cíl je pro něho nedosažitelný – Navalnyj nikdy nebude hlavou státu ani vůdcem nové revoluce (protože žádná taková neexistuje). Nikdy si to nepřizná, a jediné, co mu zbývá, je zvyšovat sázky, hrát na rozvrat. Nejbližším milníkem mu je příští rok – volby do Státní dumy. Anarchista Navalnyj se jich nebude moci zúčastnit, ale touží alespoň přispět ke snížení ratingu „Jednotného Ruska“.

Nicméně tyto PR hry nikterak nepřivolají „revoluci“ a bez ní Navalnyj nemá šanci. Běloruské události ukázaly, jak bezmocné jsou při absenci vůdců majdanovské technologie, i když se snaží osedlat faktickou nespokojenost s činností vlády u velké části společnosti. *„Eh, kdyby mi teď přihráli Bělorusko, Lukašenko by se mnou nic nepořídil.“* V posledních dnech mohl Navalnyj podobně uvažovat. Ale nikdo mu nic nepřihraje – ani Bělorusko, natož pak Rusko. Samotní Rusové se nedají oklamat, a to jak těmi, kdo řídí zemi, tak těmi, kdo se vydávají za mluvčí lidu.

V jistém smyslu dovedla Navalného do nemocnice zkušenost s vlastní nenaplněnou seberealizací. Nikdo ho neotrávil – tím méně vláda (je snad zbytečné připomínat, že s ním má mnohem větší problém jako mrtvým než živým), ani západní partneři, kteří milují „sakrační oběti“. Navalnyj byl v kómatu převezen do Německa a závěr tamních lékařů by měl potvrdit verdikt Omských lékařů, že nebyl otráven.

Ale ti, kdo nyní ječí o úmyslném odstranění, tomu samozřejmě nebudou věřit a budou nadále každého ujišťovat, že to „Kreml se pokusil zabít Navalného“. Nic osobního – jen propaganda a boj proti vládě, a to vyžaduje neustálé oběti. Nicméně tentokrát bude hlavní obětí Pravda – a to liberastům není cizí.

Aktuální vývoj:

Mezitím němečtí lékaři údajně potvrdili stopy jedu v těle Navalného, nicméně o jaký jed by mělo jít, nejprve nezmínili ani přibližně. Přesně tak postupovali již několikrát: jistě, byla to otrava, ale bohužel ji již nelze přesně prokázat. Politická objednávku splněna, teď se čeká na další noty.

Ještě novější zatím nepotvrzené zprávy hovoří o tom, že jed použitý u Navalného by měl být ze skupiny inhibitorů cholinesterázy, čili má jít o neurotoxin podobný hadímu uštknutí nebo plynu sarin. Začíná tím podobná šaráda jakou rozpoutali Britové v případě Skripalových.

Zůstane z toho totéž, co vždycky: obvinění bez důkazů. Pro mediální a politické hrátky dostatečná potrava. A za čas se zapomene, že žádné důkazy nebyly. Zůstane jen tvrzení vydávané za prokázanou skutečnost. Ostatně – kde je (pokud je) teď asi dvojité agent Skripal a jeho dcera?

Petr Akopov

Překlad: protiproud.cz